

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἄπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΙΘ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 921²

Κυριακὴ Ι' (Λουκ. 13,10-17)
8 Δεκεμβρίου 2013 (2002)

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης

Ὁ ἐκκλησιασμός τῆς Κυριακῆς

«Ἐξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι...» (Λουκ. 13,14)

Τὸ σημερινὸ εὐαγγέλιο, ἀγαπητοί μου, εἶνε μιὰ περικοπὴ ἀπὸ τὸ κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιο. Ἡ πέννα τοῦ εὐαγγελιστοῦ Λουκᾶ ζωγραφίζει μὲ τέτοια χάρι τὰ γεγονότα, ὥστε νομίζεις ὅτι τὰ βλέπεις μπροστὰ σου ζωντανά.

Βλέπουμε λοιπὸν σήμερα μιὰ γυναῖκα νὰ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα. Μὰ τί ἦτανε, ζῶο; Τὸ ἐξηγεῖ τὸ εὐαγγέλιο· τὴ χτύπησε ἀρρώστια. Ἡ ἀρρώστια τῆς δὲν ἦταν φυσικὴ. Ἦταν ἀποτέλεσμα ἐπηρείας πονηρῶν πνευμάτων, ἐπίδρασι σατανικῆ. Ὅπως λυγίζεις μιὰ βέργα καὶ τὴν κάνης κρικέλλα, ἔτσι ὁ σατανᾶς λύγισε τὴ σπονδυλικὴ τῆς στήλη καὶ ἔκανε αὐτὴ τὴ γυναῖκα νὰ σκύψῃ καὶ νὰ περπατᾷ μὲ τὰ τέσσερα.

Ἔτσι πῆγε καὶ στὴ συναγωγὴ, ὅπου λάτρευαν τὸ Θεό. Ἐκεῖ τὴν εἶδε ὁ Χριστὸς καὶ τὴ σπλαχνίστηκε. Ἄπλωσε πάνω τῆς τὰ ἄχραντά του χέρια, καὶ μόλις τὴν ἄγγιξε, ἔγινε τὸ θαῦμα· τὰ κόκκαλα ἔτριξαν, ἡ σπονδυλικὴ στήλη ἀνωρθώθηκε, τὸ κορμὶ ἀναστηλώθηκε· καὶ τὸ κεφάλι ἐκεῖνο, ποὺ ἄγγιζε τὴ γῆ, ἔβλεπε τώρα γιὰ πρώτη φορὰ τὸν οὐρανὸ καὶ τὰ ἄστρα.

Ὅλοι εἶδαν τὸ θαῦμα καὶ ὄλοι χάρηκαν. Ἔνας μόνον λυπήθηκε, ὁ ἀρχισυνάγωγος, γιατί ἦταν φθονερός. Ἀντὶ νὰ δοξάσῃ τὸ Θεό, βρῆκε λόγια πικρὰ γιὰ νὰ κατηγορήσῃ τὸν Κύριο. Εἶπε, ὅτι αὐτὸ δὲν ἔπρεπε νὰ γίνῃ Σάββατο, διότι τὴ μέρα αὐτὴ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ ἐργαζώμαστε· πρέπει νὰ τὴν ἀφιερώνουμε στὸ Θεό.

***

Θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας σ' αὐτὴν ἀκριβῶς τὴν ἐντολή, ποὺ τόσο λανθασμένα τὴν ἐννοοῦσε ὁ ἀρχισυνάγωγος. Ἡ ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου εἶνε σαφῆς. Ὅλη τὴν ἐβδομάδα, λέει, νὰ ἐργάζεσαι, τὴν δὲ ἐβδόμη ἡμέρα «σάββατα Κυρίῳ τῷ Θεῷ σου» (Ἐξ. 20, 10. Δευτ. 5,14). Αὐτὸς ὁ λόγος μᾶς δίνει ἀφορμὴ νὰ θυμηθοῦμε, ὅτι ὄλοι ὅσοι βαπτισθήκαμε «εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ ἁγίου

Πνεύματος» καὶ εἴμαστε Χριστιανοί, ἔχουμε μιὰ ἱερὰ ὑποχρέωσι· τὸ καθήκον τῆς δημοσίας λατρείας. Νὰ θυμώμαστε, ὅτι μιὰ μέρα τὴ βδομάδα πρέπει νὰ δίνουμε τὸ παρὼν στὸ ναό. Καὶ αὐτὴ ἡ μέρα εἶνε ἡ Κυριακὴ.

Γιὰ τοὺς μουσουλμάνους ἡμέρα ἀργίας εἶνε ἡ Παρασκευὴ· καὶ τὴν τηροῦν αὐστηρά· Γιὰ τοὺς Ἑβραίους ἡμέρα ἀργίας εἶνε τὸ Σάββατο· καὶ μέχρι σήμερα πολλοὶ Ἑβραῖοι, εἴτε σκορπισμένοι ἀνὰ τὸν κόσμον εἴτε στὸ Ἰσραήλ, Σάββατο δὲν ἐργάζονται. Ἐμεῖς οἱ Χριστιανοὶ ὡς ἡμέρα ἀργίας καὶ λατρείας ἔχουμε τὴν Κυριακὴ.

Τί μεγάλη ἀξία ἔχει ἡ Κυριακὴ! Εἶνε ἡ «μία» (Ματθ. 28,1 κ.ά.) καὶ «ἀγία» καὶ «κλητὴ» ἡμέρα (Λευίτ. 23,3). Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατέβηκε στὸν ᾅδη, νίκησε τὸ θάνατο καὶ θριάμβευσε. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιο κατέβηκε ἐπάνω στοὺς μαθητάς. Εἶνε ἡ ἡμέρα ποὺ ὁ εὐαγγελιστὴς Ἰωάννης εἶδε τὸ ὄραμα τῆς Ἀποκαλύψεως. Ἀνοιξτε καὶ θὰ διαβάσετε ἐκεῖ· «Ἐγενόμην ἐν πνεύματι ἐν τῇ κυριακῇ ἡμέρᾳ» (Ἄπ. 1,10)· τὸ ὄραμα δὲν δόθηκε ἄλλη μέρα, ἀλλὰ τὴν Κυριακὴ. Εἶνε λοιπὸν ἡμέρα ἱερά.

—Γιατί, θὰ μοῦ πῆτε, ἀσχολεῖσαι μὲ τὴν Κυριακὴ;

Γιατί ἀσχολοῦμαι; Διότι τώρα, κοντὰ στὰ ἄλλα «μανιτάρια», κοντὰ στὶς ἄλλες αἱρέσεις ποὺ ξεφύτρωσαν στὸν τόπο μας, παρουσιάστηκε καὶ μιὰ αἵρεσι ποὺ καταλύει καὶ σβήνει τὴν Κυριακὴ ἡμέρα· οἱ ὀπαδοὶ τῆς λέγονται **ἀντβεντισταί, σαββατισταί**. Αὐτοί, ἐνῶ λένε πὼς εἶνε χριστιανοί, ἀντὶ νὰ ἔχουν τὴν Κυριακὴ ὡς ἡμέρα ἀργίας, ἔχουν τὸ Σάββατο. Σὰν τοὺς Ἑβραίους· εἶνε παραφυάδα ἐβραϊκῆ. Ἀλλὰ ὁ χριστιανικὸς κόσμος ὡς ἡμέρα ἀξίας σεβασμοῦ τιμᾷ ἀνεκάθεν τὴν Κυριακὴ.

Στὰ πρῶτα χρόνια οἱ Χριστιανοὶ τὴν Κυρια-

κή λάτρευαν τὸ Θεὸ μέσα στὶς ὁπές τῆς γῆς. Κατόπιν κτίσθηκαν οἱ πρῶτες ἐκκλησίες. **Χριστιανοὶ αὐτοκράτορες, ἀπὸ εὐλάβεια, ἔλαβαν μέτρα** γιὰ τὴν Κυριακή. Κυριακή ἀπαγορεύονταν θέατρα, ἵπποδρόμια, λουτρά, ἀλλὰ καὶ ἐργασίες. Τὴν Κυριακή λ.χ. ὁ Μέγας Κωνσταντῖνος δὲν ἐπέτρεπε νὰ πάη εἰσπράκτορας μὲ ἐντάλματα καὶ νὰ ἐνοχλῆ τὸν κόσμον.

Τὴν Κυριακή ἦταν **ὄλοι στὴν ἐκκλησία**. Ὁραῖο θέαμα, καὶ μάλιστα στὸ ναὸ τῆς Ἁγίας Σοφίας. Ἐκεῖ πῆγαιναν γιὰ τὴ θεία λειτουργία ὁ αὐτοκράτορας, ἡ αὐτοκράτειρα, οἱ πρίγκιπες, οἱ ἄρχοντες, οἱ στρατηγοί, ὁ πατριάρχης καὶ ὁλος ὁ λαός. Ἀλλὰ καὶ κατόπιν, στὰ χρόνια τῆς τουρκοκρατίας. Τότε δὲν ἐπιτρεπόταν νὰ χτυπήση καμπάνα· καὶ ὅμως, χωρὶς καμπάνα, ἔτρεχαν ὄλοι στὴν ἐκκλησία. Ὑπάρχει καὶ κανόνας στὸ Πηδάλιο, ὁ π' (80ός) τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου, ποὺ λέει ὅτι, ὅποιος ἀπουσιάσῃ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία τρεῖς συνεχεῖς Κυριακὲς χωρὶς σοβαρὸ λόγο, ἀφορίζεται.

Ἔτσι λοιπὸν ἐτηρεῖτο ἄλλοτε ἡ Κυριακή. **Σήμερα πῶς πηγαίνει ὁ ἐκκλησιασμός;** Ἄς ρίξουμε μιὰ ματιὰ στὶς ἐνορίες μας. Ἔχουμε ὑπολογίσει, ὅτι ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ (100) Χριστιανούς ἐκκλησιάζονται – πόσοι; Δύο ἢ τρεῖς (2-3%), παραπάνω ὄχι. Τί ἀσέβεια! Φαντασθῆτε σ' ἕνα λόγον νὰ χτυπάη τὸ πρωὶ ἐγερτήριο, κι ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἄντρες νὰ παρουσιάζονται μόνο δύο νὰ δώσουν τὸ παρῶν. Γίνεται ποτὲ αὐτὸ στὸ στρατό; Ἐδῶ κάθε Κυριακὴ ὁ Βασιλεὺς τῶν ὄλων κάνει προσκλητήριο μὲ τὴν καμπάνα, μὰ δὲ' βαριέσαι! «στοῦ κουφοῦ τὴν πόρτα, ὅσο θέλεις βρόντα». Λὲς καὶ ὁ διάβολος βούλωσε τ' αὐτιά μὲ βουλοκέρι, γιὰ νὰ μὴν ἀκοῦνε. Νὰ τὸ ξέρετε, αὐτὲς οἱ καμπάνες μιὰ μέρα θὰ δικάσουν τοὺς Χριστιανούς τοῦ αἰῶνος τούτου. Γιὰ κάθε ἀπουσία τὴν Κυριακὴ θὰ δώσουμε λόγο στὸ Θεὸ τί κάναμε, ποῦ ἤμασθε. Ἄλλοι ἀποβραδὶς τὸ Σάββατο χαρτοπαίζουν ὡς τὰ μεσάνυχτα καὶ τὸ πρωὶ κοιμοῦνται, ἄλλοι τρέχουν σὲ ἐκδρομὲς ἢ γιὰ κυνήγι, ἄλλοι τὸ καλοκαίρι πάνε γιὰ μπάνιο, ἄλλοι παρακολουθοῦν ποδοσφαιρικὲς συναντήσεις ἢ ἵπποδρόμια, ἄλλοι ἐδῶ ἢ ἐκεῖ. Ἔτσι ἀπὸ τοὺς ἑκατὸ ἐκκλησιάζονται μόνο δύο· κι αὐτῶν ἡ καρδιά δὲν εἶνε στὴ λατρεία, δὲν ἔχει πόθους ἱερούς. Ὁ νοῦς τους περιπλανᾶται δεξιὰ - ἀριστερά, ἐνῶ ἡ Ἐκκλησία καλεῖ καὶ λέει «Ἰς τὸν Βασιλέα τῶν ὄλων ὑποδεξόμενοι...» (χεροῦβ. ὕμνος).

Ἔτσι κατήντησε σήμερα ἡ Κυριακή. Καὶ τὸ ἀποτέλεσμα. Δὲν τὸ μάθατε; Ρωτήστε τὴν ἀστυνομία. Ποιὰ μέρα εἶνε περισσότερο βου-

τηγμένη στὸ αἶμα; Ἐγὼ κάθε Δευτέρα δὲν θέλω νὰ πιάνω ἐφημερίδα. Τὰ μεγαλύτερα ἐγκλήματα γίνονται τὴν Κυριακὴ. Ἡ ἡμέρα, ποὺ ἔπρεπε νὰ εἶνε ἡ πιὸ λευκὴ, **ἔγινε ἡ πιὸ ἀμαρτωλὴ**. Ἄντὶ νὰ εἶνε ἡμέρα ἀφιερωμένη στὸ Θεό, ἡμέρα λατρείας καὶ ἐλεημοσύνης, ἔγινε ἡμέρα τοῦ διαβόλου, ἡμέρα κατάρας.

Ἀλλὰ μὴν παραξενευώμαστε. Ὁ Χριστὸς τὸ εἶπε, ὅτι θὰ ῥθοῦν ἡμέρες ἀποστασίας, ποὺ θὰ σβήσουν τὰ καντήλια τῆς πίστεως, θὰ σβήσῃ ἡ πίστι καὶ θὰ ψυγῇ ἡ ἀγάπη πρὸς τὸ Θεό (βλ. Ματθ. 24,12). Σήμερα λοιπὸν αὐτὴ ἡ ἀγάπη ἔχει κρυώσει. Γιὰ τὸν δὲν ἔρχονται οἱ ἄνθρωποι στὴν ἐκκλησία; Διότι **δὲν ἀγαπᾶνε τὸ Θεό**. Ὅποιος ἀγαπάει, πηγαίνει συχνὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀγαπωμένου καὶ δὲν τοῦ κάνει καρδιά νὰ φύγῃ. Ἄν ἀγαποῦσες τὸ Θεὸ μὲ ὅλη σου τὴν καρδιά, δὲν θὰ εἶχες ἄλλο πιὸ εὐχάριστο τόπο ἀπὸ τὴν ἐκκλησία, καὶ θὰ ἔλεγες σὰν τὸ Δαυὶδ· «Ἰς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου, Κύριε τῶν δυνάμεων...» (Ψαλμ. 83,2). Αὐτὴ ἡ ἀγάπη λείπει σήμερα. Ὅπως προφήτευσε ὁ ἀπόστολος Παῦλος, στὶς ἔσχατες ἡμέρες οἱ ἄνθρωποι θὰ εἶνε «φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι» (β' Τιμ. 3,1-4). Σήμερα ὁ διάβολος προσπαθεῖ ν' ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίες! Κάποτε πῆγα σὲ χωριὸ μὲ 2.000 ψυχές, καὶ δὲν ὑπῆρχε παιδί νὰ σηκώσῃ τὴ λαμπάδα.

Τὰ Χριστούγεννα βέβαια καὶ τὸ Πάσχα μαζεύονται πολλοί. Τὸν ἄλλο ὅμως καιρὸ οἱ ἐκκλησίες ἀδειάζουν. Ἄλλ' ὅταν ἀδειάσουν οἱ ἐκκλησίες, κατὰ μία προφητεία, **γερμίζουν – ἀλοίμονο – οἱ φυλακές**.

* * *

Ἀδελφοί μου! Ὁ διάβολος θέλει νὰ ἀδειάσῃ ἡ ἐκκλησία. Ἐμεῖς, ὅσοι πιστοί, ἄς προσπαθοῦμε **νὰ γερμίσῃ ἡ ἐκκλησία**. Ἰδίως οἱ γονεῖς. Ὅπως ἄλλοι πάνε μαζί μὲ τὰ παιδιά τους στὸ θέατρο καὶ στὸν κινηματογράφο, ἐσεῖς μαζί μὲ τὰ παιδιά σας ἐδῶ! Καὶ νὰ στέκεσαι, καὶ νὰ παρακαλῆς τὸ Θεό, καὶ νὰ δακρῶζης. Καὶ νὰ ἴσαι βέβαιος· ὅταν περάσουν τὰ χρόνια κ' ἐσύ, μάνα - πατέρα, θὰ ἴσαι στάχτη μέσα στὸ μνήμα, τὸ παιδί σου ὅλα θὰ τὰ ξεχάσῃ, μὰ δὲν θὰ ξεχάσῃ τὴν ἡμέρα τῆς Κυριακῆς. Θ' ἀσπρίσουν τὰ μαλλιά του, θὰ πλησιάζῃ στὸ θάνατο, ἀλλ' ὅταν ἀκούῃ τὴν Κυριακὴ καμπάνα, θὰ θυμᾶται τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα, ποὺ τὸ ἔπαιρναν στὴν ἐκκλησία.

Ὅλοι, λοιπὸν, στὴν ἐκκλησία, μικροὶ - μεγάλοι! Νὰ νικήσουμε τὸ διάβολο, νὰ γίνῃ ὁ τόπος μας ἅγιος, νὰ δοξάζουμε Πατέρα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα, εἰς αἰῶνας αἰώνων· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**